

Saša Jelenković

POEZIJA JE UŠKOPLJENA

Budi lud, lavina dolazi iznenada.
Kad god možeš da kresneš – kresni.
Lezi i kad ležanju nije vreme.
Kad kresneš i spremiš klopnu, ili promeniš sijalicu, ili se porodiš,
ne piši o tome.
Ne pominji, zaboga, šoljicu kafe i cigarete u pesmi.
Bolje rimuj trava i spava.
Kad vidiš zeca, pokloni mu se, i njega su mučili u poeziji.
Ne patetiši, ne pokušavaj samoubistvo, sve smo to već videli.
Ne piši nikada pre nego proveriš brojno stanje publike na Fejsbuku.
Kad poželiš da piješ, čitaj Karvera i Laurija.
Venjička Jerofejev – izvan klase.
Kad poželiš da kresneš, nikako ne čitaj Ruževića.
Makar jednom, okušaj se kao ghost writer.

Pitaj se neprestano da li je cilj poezije da bude subverzivna.
Konj sa osam nogu.
Kokoška, krv, klozetska šolja.
Može li svet bez poezije? Bez upitnika?
Fotkaj se posle tuče. Masnica, posekotina, uganuće.
Prenapet si poput Krležinih junaka. Olakšaj sebi nekako.
Češće koristi dugme „delete“.
Upotpunjavaj kolekciju „Recycle Bin“.
Svi su pederi osim tebe.
Najbolja si riba jer pišeš o bivšima.
Kitopatija, objasnila mi Marija.
Smrt je nestrpljiva. Nemoj pisati o njoj.
Sama će kroz tebe progovoriti.

Poezija je uškopljena.
Ipak, kastrati najlepše pevaju.